

ut intelligatur, fingamus duas rectas aquales in circulum flecti, unam quidem in totam circumferentiam, alteram vero in semicircumferentiam tantum: manifestum est semicircumferentiam duplo minus curvam esse quam circumferentiam integram; & duplo major est radius circuli ad quem semicircumferentia illa pertinet. Idem simili ratiocinatione patet, si recta eadem in arcum duplo vel triplo majorem incurvetur, & ita deinceps. Comparari ergo inter se possunt diversæ curvarum curvaturæ, atque etiam variæ ejusdem curvæ in diversis punctis curvaturæ; inveniatur nempe in diversis punctis radius circuli osculatoris, hoc est circuli qui curvam in dato puncto tangens, cum ipsa curva ita congruat, ut inter curvam & circulum nullus alius circulus transire possit. Et quidem cum aucto vel diminuto circuli radio, minuatur vel augeatur per gradus illius curvatura, si nullus sit circulus, qui propius quam circulus osculator ad curvam accedat, concludendum est circulum cum ipsa curva in hoc puncto eandem habere curvaturam. Ex his patet finitam esse curvæ alicujus curvaturam, si finitus sit radius osculator: at si radius osculator sit infinitus, curvatura est nulla; tandem si radius osculator $= 0$, curvatura est infinita. Cæterum hæc omnia facilius intelligantur, si revocentur in memoriam quæ de methodo *exhaustionum*, & de *primis* ac *ultimis rationibus* jam explicata sunt. Hæc pauca, quorum usus in physicis institutionibus recurret, ex sublimiori doctrina delibasse satis sit. Superest ut parabola